

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVIII. ročník

číslo 9/září 2022

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	18.00	křesťanština (setkávání všech zvědavých, 2. úterý v měsíci)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosrudnaté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	dorost (mladší i starší)
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci, dočasně pozastaveno)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Vzpomínky na letošní sborovou dovolenou	16
Staršovstvo		Napoprvé nezapomenutelné, aneb 21× sborovka	17
Zápis z 829. schůze 5. 9. 2022	4	Sborová dovolená očima dětí	20
Kdo přežije: Pilica	4	Mládežnický puťák – Slovinsko	21
Puťák a voda	6	Za krásami slovinských hor	22
Kůň a jeho táborníci	7	Střípky ze staveniště	23
(Pecka)		Zpráva stavební komise za srpen	
Malý tábor YMCA	9	Branka pro děti	24
(škola čar a kouzel v Bradavicích)		Rozhovor Hádej s kým	26
Sborová dovolená	11	Autorozhovor	27
Fakta o 23. sborové dovolené	11	Jana zpovídá Janu	
Poprvé na sborové dovolené	11	Úvahy nad Úvahami	28
Na toulkách Jáchymovem		(programy z Pecky na základě Lewisových Úvah nad žalmy; na pokračování)	
a jeho okolím	13	Kontaktní informace, tiráž	31
Pár dojmů a vzpomínek	14		
Několik vět ke sborové dovolené	14		
Jáchymov byl super.			
Až na toho rysa	15		

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás po prázdninách u nového čísla. Pokud vám v září začala škola, ať už z pozice žáků či vyučujících, doufám, že se vám v novém školním roce daří dobře a vkročili jste do něj tou správnou nohou. Všem rodičům školáků i školkových dětí zase přeju, ať jde ranní vypravování dobře, vaše ratolesti jsou spokojené a svačinky vždy chutnají.

Já jsem se při přípravě Brány přenesla zpátky do léta, aktuální vydání je totiž plně vzpomínek na červencové a srpnové akce. Můžete se dočíst, jak probíhaly vody, oba dětské tábory, puťák a sborová dovolená, které je věnována dlouhá sekce, neboť ke sborovce dorazila dlouhá řada příspěvků, za což velmi děkujeme.

My jsme se s manželem a malým Jonatankem účastnili tak napůl, moji rodiče totiž v Jáchymově bydlí. Ubytovali jsme se tedy raději u nich a jídlo si zajišťovali sami. Mnozí z vás jistě navštívili štolu a kavárnu v našem rodinném domě v Mincovní ulici a já doufám, že se vám tam líbilo.

Mě tam čekalo jedno velké překvapení, když jsem poblíž branické skupiny u kavárny zahlédla svou bývalou vyučující z 1. lékařské fakulty, nesmírně milou paní doktorku, která se podílela na výuce dětského zubního lékařství. Byla jsem velmi zmatená, jak se paní doktorka krácející vedle Davida Navary v Jáchymově ocitla. A pak mi to došlo. Vždyť se jmenuje příjmením Navarová! Bude to tedy nejspíš jeho maminka. Než jsem si zvládla tyhle pro mě naprosto oddělené světy, tedy ten univerzitní a branický, v hlavě propojit, byli už oba pryč.

Přivedlo mě to k myšlence, že jsem to tak vždycky měla – na jedné straně školy, práce a pak prostředí kostela, které se s těmi ostatními příliš neprotínalo... Možná pochopitelné, avšak trochu smutné.

A tak se vracím zpět na začátek, k září a školákům, ale i těm pracujícím i všem ostatním s otázkou, zda máte i v těch běžných všedních dnech kontakt s lidmi z kostela, z církve.

A pokud ve škole či práci nikoho věřícího nemáte, myslím, že ani tak si nemusíte zoufat. Bůh na nás ani přes týden nezapomíná, a tak také nezapomínejme. Třeba to budeme právě my, kdo se stane tím pojítkem do světa víry a církve pro někoho zvenčí.

Přeji krásné čtení,
Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 829. schůze (5. 9. 2022)

Staršovstvo se v pondělí 5. 9. sešlo na 829. schůzi. Po úvodním biblickém programu Ester Brandejsová představila koncept letošní vánoční hry. Staršovstvo po zralé úvaze usoudilo, že bude dobré vrátit se k původní podobě vánočních her, které byly v minulosti – a stejně jako je to většinou v jiných sborech – hlavně akcí dětí a mládeže. Důvodem je, že bychom chtěli dát těmto malým a mladým hercům a herečkám více prostoru, aby vánoční poselství zaznělo hlavně jejich prostřednictvím a jejich ústy. Proto je věk herců shora omezen na 18 let. Režie se ujme tradičně Lída Holá a hudební doprovod s muzikanty nacvičí autorka hry i písní Ester Brandejsová. Letos poprvé bude přihlašování na hru elektronické.

Delší diskuze byla věnována úpravě okolí kostela. Řešil se výběr vhodných dřevin k odstínění hluku od silnice u dětského hřiště. Dále také budoucnost trávníku v prostoru mezi kostelem a Evenem a odvodnění dvorku.

Proběhlo zhodnocení letošní sborové dovolené a ustanovil se tým, který se pokusí nahradit skvělou práci sestry Zdeny Kučerové, která sborovou dovolenou organizovala letos naposledy. Sestře Kučerové jsme vděční za obrovské nasazení a za laskavý osobní přístup ke každému individuálnímu přání i toho posledního z nás. Za všechno mnohaleté úsilí jí patří velký dík. Jsme si vědomi, že sestra Kučerová nastavila laťku skutečně vysoko.

Poslední část schůze byla věnována rekonstrukci kostela, která se vinou nečekaných komplikací o něco pozdrží. Do konce října by měl být kostel znovu funkční, byť je možné, že se budou za provozu dodělávat ještě detaily v interiéru. Navýšily se i ceny víceprací, proto jsme vděční za vaše dary na rekonstrukci.

Zapsal Lubor Kolář.

KDO PŘEŽIJE: PILICA

Druhý červencový týden jsme se s dorostáky vydali na týdenní expedici až do Polska na námi zatím neprobádanou řeku Pilicu. Akce to byla rozhodně intenzivní – a věříme, že nakonec pro všechny i pozitivní.

Vodácký putovní tábor pod záštitou YMCA Braník jsme tentokrát koncipovali pro starší děti ve věku zhruba 10–15 let, a tak jsme se rozhodli zvolit téma, které už účastníky klade jisté nároky: *Kdo přežije*. Někteří již pod tímto názvem

vytušili aluzi na populární reality show, v níž se skupina dobrodruhů vypraví do divočiny, bojuje o přežití a toho nejslabšího každý týden vyloučí. My jsme tento koncept obrátili naruby, a místo abychom každý večer někoho vyloučili a poslali domů (ostatně rodiče by nám asi nebyli moc vděční), snažili jsme se společně přicházet na to, jak nejlépe přežijeme jako skupina. To se promítlo i do duchovních programů, v jejichž rámci jsme témata spojená s přežitím ve skupině probírali – učili jsme se, že důvěra, otevřenost a dobré společenství nám může být v životě důležitou pomocí.

Pilica si však pro nás připravila i některé zkoušky přeživacích schopností, s nimiž jsme předem nepočítali. Vlastně už samotný začátek akce byl výzvou, která prověřila odolnost morálky naší skupiny. Doprava do Polska totiž není úplně jednoduchá a ani několik hodin strávených na pokladnách pražského Hlavního nádraží a pokusy o kontaktování polského národního dopravce nejsou zárukou bezproblémové cesty.

Náš vlak měl již při odjezdu z Prahy 20minutové zpoždění, do přestupní stanice v Zawiercie jsme dorazili s dvouhodinovým zpožděním po dlouhých minutách, kdy vlak pouze stál kdesi na nádraží, neboť zkrátka neměl dostatek polského personálu. V tu chvíli však zároveň přestala běžet klimatizace, okna se otevřít nedala a na cestující zoufale otevírající alespoň dveře od vagonů zbylí nervózní polští průvodčí vydatně křičeli, že to se rozhodně nesmí. Všechny transportní

nástrahy jsme však nakonec přestáli ve zdraví, přežili cestu a někdy k půlnoci (navazující spoje nám totiž ujely) jsme dorazili na místo určení.

Naše cesta začínala ve městečku Koniecpol, odkud jsme dojeli až do Sulejówa. Sjízdna část řeky Pilica protéká krásnou přírodou a víceméně neregulovaným korytem, díky čemuž jsme za celou dobu potkali jen tři jezy a zbytek plavby si užívali na klidné, mírně tekoucí vodě meandrující krásnými borovicovými lesy. Kromě nich jsou pro Pilicu charakteristické vysoké písčité břehy a pláže a snad největší výhodou této řeky bylo, že jsme si po loňské přelidněné Vltavě oddechli a nepotkali cestou téměř žádného vodáka – tedy kromě jediné party českých skautů. ☺ Místní domorodci byli ve většině případů přívětiví, stačilo se naučit pár základních slov jako *my jesteśmy grupą dzieci / splyw kajakowi / gdzie jest tu woda do pitowa, prosze?* (ostatně člověk se tu nejlépe stejně domluví česky).

Nakonec nemohu nezmínit jednu věc, která nás vedoucí v průběhu akce i ještě několik týdnů po ní vydatně těšila. Děti, účastníci se letošní vody, byly skvělé! Bylo radost sledovat, jak se podílely na chodu tábora, dobrovolně nosily dřevo, krájely cibuli, samy se chodily ptát, co je potřeba udělat – a ještě tak většinou činily s úsměvem na tváři. Nezbyvá než vyjádřit vděk za účastníky, vedoucí i celý průběh akce – především Pánu Bohu, ale také vedoucím (Tomáši Bedrníkovi, Marii Jelínkové, Rút Vávrové a Haně Bedrníkové) a rodičům, kteří nám děti na akce posílají. Díky a těšíme se příští rok!

Pája Kroužková

PUŤÁK A VODA

se konaly od 13. do 24. července. Jako první byl puťák po slovenských horách. Původní plán byl jít z údolí Váhu přes Malou Fatru, hřeben Oravské Magury a údolí Oravy k Dunajci. První den jsme šli podle plánu, ale byl to hrozný krpál a když jsme došli na místo určení a chtěli jít spát, začal déšť a vítr, který nám strhl postavený přístřešek. Proto jsme už za tmy museli jít někam, kde nepršelo. Vzhledem k vyděšení z prvního dne, únavě a dalším věcem se tento puťák zkrátil a uzpůsobil našim schopnostem.

Hned na puťák navazovala voda. Sjížděli jsme Dunajec. Jeden den jsme z lodí postavili katamarán* a plavili jsme se na něm. Bohužel jsme se s ním plavili jen jeden den. Vzhledem k tomu, že bylo málo vody, nemohli jsme jet natěžko. Proto jsme s sebou měli auto vozící bagáž. I tak jsme si celou tuto akci užili.

Zdiša Chadimová

*) katamarán – svázané všechny lodě a přidělaný stožár (fotografie na následující straně)

KUŇ A JEHO TÁBORNÍCI

Letos jsme se do Narnie vydali podle knihy Kůň a jeho chlapec. Naším šastou byl Tomáš Plhák, Aravis mu dělala Pavlína Kroužková, záštitou nám byla YMCA Branník. Tým vedoucích prošel velkou generační obměnou, byl poměrně nezkušený, přesto společné putování i s dětmi zvládl, prošel všemi úskalími Kalornie a doputoval domů. Hlavní obětí byla škoda Octavia se zcela zadřeným motorem (a to jsme si dělali velkou starost, že jsme ji cestou na Pecku poškrábali).

Majitel lesa nám chtěl nejspíše vytvořit to správné prostředí rozpálené Kalornie, proto vykácel větší část lesa kolem tábora. Příchod na místo byl děsivý – ukázala se nám pustina s obřimi kupkami toho, co ze stromů zbylo. Polední slunce bylo krásně kalornijsky žhavé, přesto jsme od ním dokázali provozovat rozličné dopolední i biblické programy. Zdobili jsme porcelán, batikovali turbany, zalévali objekty do pryskyřice...

Z biblických programů nejvíce zaujal program Davida Slabého o lásce. A to natolik, že především holky skládaly plány, kdo si má koho vzít, aby se všechny příbuzenské vztahy propojily a všichni jsme byli jedna velká rodina; vydrželo jim to až do konce tábora.

Dvoudenní výlet jsme podnikli k bývalému oppidu, děti si tam samy uvařily naprosto originální a rafinovaná jídla. Nejvíce mi v paměti utkvěly špízky, které si tam družinka pekla na ohništi po jednom a při konzumaci každého jednoho zazpívala děkovnou písničku.

Po kalornijsku jsme měli také zařízeny odměny za činy. Děti musejí prokázat zběhlost v různých činnostech, a čím více toho dokážou, tím více stoupají po společenském žebříčku. Nejvyšší hodnosti – tarkény – dosáhla Evička B. Vedoucí ji pak museli donést až k výdejnímu okénku na oběd. Bylo to asi nejnebezpečnější pro samotnou Evičku, protože cesta po úzké verandě byla krušná a nosítka se v průběhu cesty téměř rozpadla.

Děti také excelovaly v divadelní tvorbě. Předvedly úplný epos o tom, jak si tisrokův druhý kuchař zachránil život, či nádherně odvyprávěly, jak princ Raba-daš sbalil královnu Zuzanu (do batohu). Když všech pět skupinek dohrálo své inscenace, nemohli jsme věřit, že je už konec.

Velká závěrečná hra začala snídaní. A byla to ta nejsytější – anglická. Stejně jako si Šasta pochutnával v trpasličí chaloupce na smažených vejcích a tous-

tech, tak i děti měly to samé. Jen seděly na louce a střechou jim bylo letní nebe. (V hodnocení to byla pro mnohé děti nejlepší část závěrečné hry – pak už to pryč šlo z kopce.) V přesvědčování nás, líných a unavených vedoucích, abychom šli bránit Arkénii před podlým útokem Rabadaše, byli ve své neskutečné výřečnosti a nápaditosti tak úspěšní, že jsme měli co dělat, abychom se stihli přesunout na druhé herní stanoviště na hradě Pecka. Rovněž jedna družinka našla zcela neuvěřitelnou zkratku od Pecky do tábora (vůbec jsme o ní nevěděli a vlastně dodnes úplně nevíme, kudy ta zkratka vede), že jsme stěží stihli připravit stanoviště třetí. Bodový výsledek celotáborové hry byl extrémně těsný a všichni jsme porazili Rabadaše a dorazili do Narnie, takže jsme byli vlastně všichni vítězové.

Poslední den byl pohodovější, protože jsme nemuseli balit stany (nechávali jsme je letnímu táboru, který vedl náš bývalý vedoucí a bývalý branický vikář Michael Pfann). Snažili jsme se také vymyslet něco nového, proto jsme pro děti připravili skutečně zábavnou vlajkovou hru. Chtěli jsme ji místo tradiční (podle nás spíš neoblíbené) Pouti. Děti si při ní vymýšlejí své vlastní atrakce – evergreenem byla v minulých časech kuličková dráha či bahenní lázeň.

Když jsme dětem s radostí představili, že tentokrát ta blbá Pouť nebude a místo toho bude ta zábavná hra, setkali jsme se se silným odporem a mohutnými protesty. Všedětské hlasování dopadlo potom půl napůl, a tak si Pouť ti, kdo chtěli, užili (zbytek si zahrál onu vlajkovku). Takže jsme o kuličkovou dráhu a bahenní lázeň nakonec nepřišli. Nikdy nepodceňujte sílu tradic – zvláště těch peckových.

Teď nás čeká ale nejspíš zásadní změna. Pobyt na tábořišti nebyl pro horko příliš příjemný, několik let stromy na Pecce nebudou a nejspíš bude potřeba najít nové tábořiště. Přejte nám do hledání hodně Boží pomoci.

Vojtěch Pinc

MALÝ TÁBOR YMCA

Letos, od 30. 7. do 12. 8., proběhl tábor pro mladší děti. Stejně jako loňské dva roky jsme opět zavítali do tábořiště Ujkovice u Mladé Boleslavi. Počet dětí i vedoucích byl v průběhu trvání dost variabilní.

Vedoucích bylo něco mezi 11 až 17 osobami a účastníci v některé dny dosahovali až 37 osob.

Děti tentokrát autobusem dorazily až do Bradavic – tedy školy čar a kouzel. První den byly rozděleny do pěti kolejí: Zmijozel, Nebelvír, Havraspár, Mrzimor a Marmorát. Pod vedením ředitelky Michaely Trinity McGonagallové a dalších

nejen učitelů se pak děti učily například jak zvládnout patronovo zaklínadlo, přípravu lektvarů či plížení Zapovězeným lesem.

Nejčastěji hranou hrou byl famfrpál v pozemní verzi. Po zkoušce běhu s koštětem mezi nohama byla tato možnost okamžitě zamítnuta, takže nebyť neobvyklých branek z obručí, hra by mohla být zaměněna například s vybikou nebo rugby.

Hry sice zaplnily prakticky celé dopoledne, ale dopoledne bylo programu o to víc. Po rozcvičce a hygieně následovala snídane a uklízení stanů. Poté byly na řadě ducháčky na téma ovoce Ducha svatého. Ke každému programu bylo přiděleno ovoce, které se lepilo na strom (na fotce), a verš, který se děti mohly naučit a byly za to patřičně odměněny.

Před obědem následovaly ještě dopolední programy (známé též jako workshopy), kde se objevily například oblíbené brutohry, Bang!, vyrábění sešitků, stavění přístřešků a spousta dalších. Jedno dopoledne nás dokonce navštívila organizace PrPom s učením první pomoci zážitkem.

Celý tábor díky Bohu proběhl bez závažných zranění a problémů. Děkujeme za přímluvné modlitby a veškerou pomoc. Velký dík ale také patří všem vedoucím a kuchařům, a především naší hlavní vedoucí Micheale Trinity Mazné, díky které je tábor skvělé místo nejen pro děti, ale i vedoucí.

Za vedoucovský tým Vera Mazná

SBOROVÁ DOVOLENÁ

FAKTA O 23. SBOROVÉ DOVOLENÉ

- Konala se od 13. do 20. 8. v Novém Městě v Krušných horách.
- Počet účastníků: 106 dospělých i dětí, členů sboru i hostů.
- Ranní cvičení vedly Milada Borovská a Lenka Kusáková.
- Ranní biblická zamyšlení (denně v 7.30) připravila Rut Nývltová.
- Bohoslužbu v neděli v 16 hodin vedl náš farář Jaroslav F. Pechar.
- Večerní programy pro děti (denně v 18.20) zajišťovala Kateřina Zvánovcová.
- Večerní programy pro dospělé (denně ve 20 hodin) připravili Milana a Martin Pincovi, Lenka a Alan Kusákoví, Marta Drápalová, Pavel Holeka, Eliška a Muthu Annaduraiovi, Ester Brandejsová a Eva Drápalová.
- Hlavní organizátoři: Zdeňka Kučerová, Jiří Holý.
- Děkujeme řidičům, kteří nabídli svá auta ke spolujízdě, všem, kdo přednesli za nepřítomnou Rut ranní zamyšlení, muzikantům, kteří doprovázeli naše programy, a všem ostatním, kteří přiložili ruku k dílu. A také ochotnému personálu hotelového komplexu Horské středisko PAM.
- Společná fotografie bude k dispozici u Štěpána Trojana.
- Příští sborová dovolená se uskuteční opět v Novém Městě u Jáchymova.

Jiří Holý

POPRVÉ NA SBOROVÉ DOVOLENÉ

Společné sborové jsem se letos v srpnu zúčastnila poprvé. Do branického sboru chodím od října minulého roku, kdy jsem se přestěhovala z Německa za práci do Prahy. Přivedla mě sem sestra Rut Nývltová, kterou znám od dětství, neboť k nám do sboru v Krnově, odkud pocházím, často jezdila ke své rodině. Bývalý farář diakon Bronislav Kielar byl totiž jejím švagrem.

Na sborovou dovolenou jsem se přihlásila hned, jak sestra Zdenka měla hotová pozvání a přihlášky. No, netušila jsem však zpočátku, že sestra Rut nepojede, a tak jsem dlouho váhala, zda to nemám zrušit, když jsem sama a nemám nikoho tzv. do party.

Sestra Zdenka však vymyslela úžasný plán. Pozvala mě a paní Alenku Sovařinovou do kavárny na společnou kávu, aby nás seznámila, a pak se zeptala, zda jsme si „padly do oka“ a souhlasíme s tím, že budeme mít společné ubytování. Odpověď byla jednohlasná, a tak byla otázka (jet, nebo zůstat doma) vyřešena.

Do Nového Města nás odvezl Alenčin syn. Přiznám se, že do této krajiny jsem jela poprvé, takže jsem si vůbec neuvědomila, že jedu do hor, a nevzala jsem si moc teplého oblečení. Rozdíl venkovní teploty po příjezdu z rozpálené Prahy byl docela markantní. Trochu mi to vzalo úsměv ze rtů, ale naštěstí další den vyšlo sluníčko a problém byl nejen vyřešen, ale vrátila se i dobrá nálada. Pán Bůh

se o nás ve všech směrech postaral. Po celou dobu jsme měli krásné počasí, výborné jídlo a prožili hodně krásných chvil, ať už při společném zpěvu a poslechu ranních zamyšlení, nebo při večerních programech, které byly pestré a nasmírně náš pobyt obohatily.

Obě dvě s Alenkou jsme díky manželům Holým, kteří nás ochotně vzali do auta, podnikly spoustu výletů do okolí. To je zase úplně jiné než u nás na Moravě, ale má rovněž své kouzlo. Touto cestou bych jim chtěla ještě jednou moc poděkovat. Také za rozhovory, které jsme vedli, hodně jsme se nasmáli, a to je přece zdravé.

Závěrem bych chtěla říct, že jsem moc ráda tomu, že jsem pozvání přijala a jela. Otevřela se mi tím možnost se navzájem s mnohými poznat. Věřím, že toto setkání nebylo poslední.

Svůj příspěvek zakončím větou z listu Římanům 15,7: „Proto přijímejte jeden druhého, tak jako i Kristus k slávě Boží přijal vás!“

Romana Sedláčková

NA TOULKÁCH JÁCHYMOVEM A JEHO OKOLÍM

Jáchymovskou krajinu poznamenala nejen intenzivní těžba stříbra či uranové rudy, ale také nenávid, kterou vyvolaly události spojené s druhou světovou válkou a s padesátými léty minulého století. Přesto příroda, tak jak jsme ji poznali na pěších výletech, milosrdně zakrývá bývalé doly a postupně prorůstá osamělá, rozpadající se stavení. Nepoddajné břízy tu a tam vyrůstají z dávno opuštěných hald plných kamení. Nebýt sucha, v lesích nepostižených kůrovcem by se kromě borůvek jistě našla i bohatá úroda hub.

Zastavili jsme se hluboko v lese u skautského kříže. Na kamennou mohylu nazvanou Eliáš jsme na památku obětí komunistické zvěle položili několik kamenů. Vzkazem kolemjdoucím o to žádali skauti, kteří pietní místo vybudovali.

V Božím Daru nás překvapil nevelký pomník věnovaný řeckému spisovateli Nikosi Kazantzakisovi, který tu dvakrát pobýval v rozmezí let 1928–1932. Hledal klidné místo pro usebrání, v němž by mohl dokončit své životní dílo, rozsáhlý epos *Odyssea*, čítající 33 333 veršů. Z něho také pochází citát, který památník doprovázel: „Jak pustá skála se k nebi zdvímám.“

Objevem byl pro nás model rudných dolů tak jak vypadaly v 16. stol. Měl délku 11 m a šířku 2,5 m. Našli jsme ho v poněkud neutěšené restauraci Na Sluníčku v osadě Mariánská. Podle tamního hostinského byli jeho autory jáchymovští vězni, kteří v něm, snad pro vlastní potěšení, nezapomněli vymodelovat ani rodinu permoníků.

Jiný dřevěný kříž postavený na okraji Mariánské jako by z dálky doprovázel pobořenou zeď tamního kapucínského kláštera srovnaného se zemí v roce 1965. Spolu s ním zmizely i nechvalně proslulé podzemní vyšetřovny, jen okolní tmavohnědé baráky tu zůstaly, aby připomínaly dobu, kdy v nich žili zdejší bachaři.

Stačilo však u kříže oslovit neznámou ženu a dávno zaniklý svět před námi znovu ožil. Jak se po chvíli ukázalo, byla to rodačka, která se z Německa přijela podívat domů. Jak by mohla zapomenout na traumatický zážitek pětileté dívky, jíž kdysi byla a která v zimě u jáchymovského kostela viděla skupinu spoře oblečených vězňů v řetězech. Jeden z nich pro slabost upadl a strážci ho za to zbili tak, že se rozplakala a pak se dlouho nemohla utiшит. Bylo patrné, že ji tato zkušenost dodnes zraňuje.

A tak se v tomto kraji vezdejší krása Božího stvoření, korunovaná dalekými výhledy z Klínovce, Plešivce či německého Oberwiesenthalu, snoubí s pozůstatky „jáchymovského pekla“, jak se ostatně nazývá i jedna ze zdejších naučných stezek.

O to více jsme si s vděčností vážili laskavosti, ohleduplnosti a vzájemné sdílnosti či nabídky přátelství ve společenství, jehož jsme byli součástí, a to včetně přípravy a průběhu celého týdne letošní sborové dovolené.

Marta a Pavel Holekovi

PÁR DOJMŮ A VZPOMÍNEK

Je moc fajn, že letos jelo hodně lidí, co opravdu do Braníka chodí. A taky hodně lidí z dorostu a mládeže. Je skvělý, že je tu hodně míst, kam se dá chodit.

„Hlavně nenápadně“ se ozývalo do dupotu na schodech, když banda asi deseti dětí a členů mládeže brala náš pokoj útokem. Výsledně se rozprostřeli i na balkonech okolních pokojů :-).

Chadimovi

NĚKOLIK VĚT KE SBOROVÉ DOVOLENÉ V KRUŠNÝCH HORÁCH

Co mi chybělo:

- Především můj muž, který se mnou v posledních letech jezdíval. Denně jsme pak prohodili to, co jsem přes den zažila a viděla. I to starání se o něj.
- Pak mi chyběl první večer, kdy se dříve představovali účastníci, kteří byli poprvé. Takže jsem si pak nebyla jistá a doptávala se, kdo jsou mně neznámí lidé, které jsem potkávala během jídla.
- Rut Nývltová, která vždycky zorganizovala zpívání.

Co mě potěšilo:

- Ranní výhled z okna pokoje na východ slunce.
- Známé tváře, s nimiž jsem mohla prohodit pár slov nebo i vět.
- Zpívání, které se uskutečnilo navzdory nepřítomnosti Rut Nývltové díky iniciativě Evy Drápalové a Tomáš Bedrníka.
- Že s námi byli Kusákoví, kteří také měli zasvěcený program inspirující k výletům.

- Vydařené večerní programy. Zejména mi utkvěl ten o hledání Božího království, který připravila Marta Drápalová.
- Naše spolubydlení s Jarkou Pecharovou a Janou Jasnou. Byla to nová kombinace, která se podle mého soudu osvědčila.
- Počasí.
- Knížka Elišky Annadurai o misii.
- Chutná krmě.
- Boží Dar.

Co mě potrápilo:

- První výlet – cesta Jáchymovským peklem. A pěší cesta z Plešivce do Abertam.

Co mě zarmoutilo:

- Kraj v minulosti „prošpikovaný“ ostnatými dráty. Dnes byly našťěstí už jen na fotkách.

Co mě nadchlo:

- Některé fotografie – výhledy na hory.
- Krušné hory, kde jsem byla poprvé v životě.
- Že se sem ještě jednou vrátíme.

Jarka Čierná

Jáchymov byl super. Až na toho rysa

Na naši letošní sborovou dovolenou budu mít jen dobré vzpomínky. Rád se tam příští rok vrátím. Až na toho rysa.

Po cestě z ranní rozčivky do jídelny jsem si všimnul, že rys není ve své kleci někde zalezlý a spící, ale v celé své kráse vzpřímen na zadních sedí těsně u klece. Nádherné stvoření. Ignoroval mě, hlavu měl stočenou směrem do údolí, zahleděný do dálky. Hned jsem si ho vyfotil.

Přistoupil jsem blíž ke kleci, abych upoutal jeho pozornost. Chtěl jsem, abychom se střetli z očí do očí. To by byla ta nejlepší fotka.

Podařilo se to, ale jen na vteřinu, dvě. Rys zaregistroval moji přítomnost, ale bylo jasné, že ho nezajímám. Opět stočil hlavu a dál hleděl na zalesněné kopce. Jako by cítil, že tam je jeho pravý domov, tam on patří, tam by mu bylo nejlépe. V lesích, v jeho přirozeném pro-

středí. V kleci má sice zajištěné pohodlí, stravu, bezpečí, ale to není všechno k plnému životu, něco schází.

I já mám zaručené pohodlí ve svém bytě v činžáku v Ládví – teplo, klid, plnou ledničku, prostě pohodu. Ale stačí to? Je to vše, co potřebuji k plnému životu? Jistě že není. Neumím si představit, že bych si nemohl vyjít do Dáblického háje, odkud jsou z jeho severní strany za dobrého počasí vidět Říp i Milešovka, Trosky, Ještěd a Krkonoše, a těšit se z toho, že jsem volný se tam kdykoliv vydat, do lesů a do polí, do kopců a hor, k rybníkům a horským potokům.

A tak si ještě víc vážím, že mám možnost svobodné volby, kterou mně nikdo nemůže a nesmí vzít. A budu myslet na rysa v kleci, který o něčem podobném může jen snít.

Petr Bísek

Kandidát nestraník za Piráty v komunálních volbách v Praze 8

Ládví, 31. 8. 2022

Vzpomínky na letošní sborovou dovolenou

I letos jsme se zúčastnili sborové dovolené v Novém Městě u Jáchymova. Máme rádi atmosféru této dovolené, společenství účastníků a zároveň účast všech našich vnuček, každodenní setkávání s blízkými lidmi. V této souvislosti musím znovu ocenit práci všech organizátorů, zejména pak Zdeňky Kučerové. Upřímně děkujeme.

Mimo společných programů (ranní zamyšlení, rozcvičky, večerníčky pro děti, večerní programy) jsme si na každý den připravovali svůj vlastní program, připůsobený „množství a věku“ našich vnuček ☺

Hned první den po příjezdu a ubytování se část naší rodiny vypravila na odpolední komentovanou prohlídku sakrálních památek v Jáchymově. Památky byly zajímavé, komentář pana průvodce nás poněkud zklamal, vyjma zaskoku paní z muzea, která se ujala provedení špitálním kostelem. Neděli jsme věnovali Ostrovu nad Ohří. Díky turistické stezce jsme viděli krásné přírodní scenérie, ale také jsme se věnovali centru města, jeho funkcionalistickým stavbám, pobyli jsme na dětském hřišti, navštívili jsme ekocentrum s leguány, želvami, kajmanem, dravými ptáky, akvarijními rybami, drobnými hlodavci, pavouky, exotickými a dravými ptáky a drobnými šelmami. To se dětem líbilo samozřejmě nejvíc. V pondělí jsme prozkoumávali své okolí, mlsali borůvky a marně hledali houby ☺ Odpoledne jsme jeli do Abertam na prohlídku dolu Mauritius. Museli jsme si vzít erární holínky, pláštěnky a helmy s čelovkou. (Tu helmu jsem při průchodech podzemím velmi ocenila, občas jsem totiž neodhadla svoji velikost ☺) S výborným a vtipným průvodcem jsme sestoupili do hloubky asi 45 m a procházeli štolu Kryštof, na jejímž konci byla rozlehlá komora, viděli jsme také úseky, které hor-

níci razili pomocí želízka a mlátku, figuríny horníků. Bylo to opravdu zajímavé.

V úterý jsme vyrazili na Plešivec, díky krásnému počasí jsme měli i krásné výhledy z rozhledny, holky si také mohly vyzkoušet své fyzické schopnosti a dovednosti na lanových dráhách i projet bobovou dráhu. Všichni jsme pak absolvovali procházku lesem po Stezce krušnohorských pověstí s dřevěnými sochami pohádkových bytostí. Na středu, s předpovědí nejlepšího počasí, jsme naplánovali na celý den koupaliště v Ostrově. Voda tedy zrovna moc teplá nebyla, ale když už se člověk „osmělil“, šlo to.

A je tady čtvrtek – na doporučení odjíždíme směr Pernink na ruiny nacistické továrny, tajného důlního závodu Rolava – Sauersack. V roce 1942 tu Němci vybudovali uprostřed lesů betonový kolos, důlní komplex šachet a továrny na zpracování cínové rudy, jehož součástí byl i zajatecký tábor.

Prohlídka rozlehlého areálu, zejména obrovského železobetonového skeletu závodu na zpracování rudy, byla pro mě, kvůli strachu o děti, adrenalinovou záležitostí. Všechno dobře dopadlo, ani různě v lese čouhající dráty a četné díry nás neohrožily, ale byla jsem ráda, když jsme v pořádku odjížděli zpátky do Nového Města. Pátek jsme strávili v Karlových Varech, prošli jsme se lázeňskou kolonádou, popili z pramenů, obdivovali krásné budovy, pravoslavný kostel, trochu jsme zmokli, vyjeli jsme lanovkou na rozhlednu, prohlédli jsme si krásnou výstavu motýlů a na večeri už jsme byli zase zpátky „u nás“. Sobotní program byl asi podobný pro všechny, my jsme byli víc pod časovým tlakem, protože jsme hned v sobotu večer odjížděli s rodinou prostředního syna na další dovolenou. Takže ráno jsme zabalili, naložili a hned po snídani odjeli. Plni krásných zážitků a vzpomínek. Děkuje!

Milúše Kolářová

Napoprvé nezapomenutelné, aneb 21× sborovka

Vážené sestry a vážení bratři,

tolik jsem se těšila na svou první sborovou dovolenou od křtu Vltavou. Vzhledem k tomu, že mnoho z vás tentokrát nemělo možnost do Nového Města Jáchymov v Krušných horách dorazit, zde je mých 21 vzpomínek:

- I. Karlovy Vary a jejich zdravé prameny (spolu s potřebnou nemocnicí).
- II. Krušné hory a jejich možnosti výšlapů na krušně znějící místa (např. Jáchymovské peklo nebo Vlčí jámy).
- III. Nedaleké Německo a jeho možnosti výjezdů (např. saské termální prameny, skalní útvary či stavební památky včetně pozdně gotických kostelů).
- IV. Bellevue a jeho neotřelí majitelé (aneb pusťte si film „Bony a klid“ z roku 1987 od Radka Johna – hlavní protagonista a bavičský majitel Bellevue jsou jedna a tatáž osoba).

- V. Zvířena pro všechny milovníky fauny u Bellevue (králíček, pejsek, kočička, 10 andulek a 2 rysové).
- VI. Sběr lesního ovoce a obohacování si jídelníčku Bellevue, které nebylo zapotřebí díky skvělým tříchodovým večerím a bohatou snídaní. Nebe zalité sluncem + snaha většiny z nás najít koupání v první polovině sborovky. Nebe pokryté hvězdami (úchvatné sledování planet Štěpánovým dalekohledem – Mars, Venuše i Saturn jako na dlani).
- VII. Ranní rozcvička nejen pro ranní ptáčata (pod vedením Milady a následně Lenky).
- VIII. Ranní zamyšlení od Rút (mně každý den hlodaly mozkiem).
- IX. Odpolední bohoslužba Jardy o spodním prádle Jeremiášově (aneb spodní prádlo se dotknout vody nesmělo).
- X. Možnosti koupání od karlovarských, sokolovských až po německé bazény, koupaliště či přírodní nedaleké rybníčky. Většina z nás se totiž snažila dotknout vody a smočit se (my zkusili zatopený lom Podlesí či chráněné rybníčky Horní, Horký či Seidlův).
- XI. Večerní přednášky nejen pro noční sovy (klobouk dolů všem přednášejícím – ať již nás zvali kamkoli, kde si to zamilovali...).
- XII. Jardovy noční koncerty (ze zpěvníku pro všechny, kdo rádi oslavují nejen zpěvem).
- XIII. První ochutnávka Vánoční balady složené Esterkou pod názvem: „Dlouho kráčel cestou marných mámení“ (klobouk dolů za líbivou melodii a náročný text).
- XIV. Café 1516 (u rodiny Pinců v jáchymovské Mincovní ulici 33 se 60metrovými historickými sklepy a středověkou stříbrnou štolou).
- XV. Expozice knihovny latinské školy (pod vedením knihovnice Evy Kmochové spolu s unikátní sbírkou knih „na řetězech“) v Jáchymově.
- XVI. Muzea plná lidových umění (např. tisíce louskáčků).
- XVII. Bývalý cínový důl Rolava (mezi Jelení a Přebuzí – dechberoucí torzo staré továrny zpracovávané přírodou).
- XVIII. Nejdeť spolu se zámkem, evangelickým kostelem či jeho křížovou cestou na Křížový vrch.
- XIX. Dětský program a nácvik písní (klobouk dolů všem, kdo s dětmi i dospělými nacvičovali).
- XX. Organizace a improvizace se všemi nuancemi později přijíždějících, stěhujících se a dříve odjíždějících (klobouk dolů Zdeňce – která vydržela 23 ročníků).
- XXI. Nakonec (ovšem primárně) vděčnost za Boží požehnání celé krušnohorské akci. V srpnu 2023 jste vítáni vespolek. AMEN!

Zuzka Věrka Pavlíková

Sborová dovolená očima dětí

ANKETA

Co se ti vybaví, když se řekne „sborovka v Jáchymově“?

Výhled z Plešivce,
dobrá snídaně,
"hlavně nenápadně".

Čas s rodinou.

Rys.

Dobré snídaně,
babička,
hřiště.

Bába šš hů
(hraní s vláčkem u babičky).

Milí a mírumilovní lidé.

Kamarádi, hotel,
že tam byla celá rodina,
borůvky.

Výlet do opuštěné továrny
u Přebuzi.

Jak zpívám: "Chci Pane růst...."

Jak jsme jedly snídaně a večeře
v restauraci se sestřenicemi
společně u jednoho stolu.

ROZHOVOR S PĚTILETOU ÚČASTNÍČÍ TONIČKOU

- Jak se ti líbilo na sborovce v Jáchymově? ❖ No. Hodně.
- Líbil se ti nějaký výlet? ❖ My jsme nedělali výlety, jenom procházky.
- A jaká se ti líbila procházka? ❖ Když jsme dělali v lese domečky.
- Líbilo se ti v hotelu? ❖ Jo. Líbilo. Že jsme mohli poskakovat z jedny postele na druhou.
- Chutnalo ti jídlo v restauraci? ❖ Jo. Hlavně pářečky k snídani.
- Co večerní biblické programy? ❖ Nejvíc se mi líbilo, když tam bylo divadlo a hledání rozdílů.
- Bylo něco, co se ti na dovolené nelíbilo? ❖ Ne.

Běta Slabá + Tonička, Žofka, Danielka, Tím, Bart a další děti

MLÁDEŽNICKÝ PUŤÁK – SLOVINSKO

„Sešli jsme se ve 21 hodin na Florenci. Poté, co jsme si přerozdělili jídlo a stany, už můj batoh nebyl tak příjemně lehký a poloprázdný, ale více nás mrzelo, že s námi nemohl odjet Jakub. Za bouřky jsme vyjeli přímým autobusem směr Bled. Po krátkém ranním osvěžení v jezeře jsme se vydali k soutěsce Vintgar, která je součástí Triglavského národního parku. Soutěska byla moc hezká, ale navzdory regulaci počtu návštěvníků přetouristovaná. Pak už nás čekala „jen“ cesta na planinu Seča, kde jsme první den přespávali. Z převýšení 1 km na 20 km se postupně stalo převýšení 1 km na 5 km, ale aspoň se nám po této námaze a nepřilíhš kvalitní noci v autobuse dobře spalo.“

Takový byl první den mládežnického puťáku po slovinských horách z pohledu jedné z účastnic. Poslední akce tohoto léta pod záštitou YMCA Braník se konala od 19. do 28. srpna a zúčastnilo se jí nakonec 12 po dobrodružství prahoucích odvážlivců.

Moc všem děkujeme za přímluvné modlitby, nikomu se nic nestalo ani na exponovaných částech stezek a všichni jsme se vrátili v pořádku domů. Kromě krásných výhledů na Kamnicko-Savijnské Alpy se nám dostalo ještě odpočinku u Jaderského moře a na jeden večer jsme se podívali i do Lublaně.

A na závěr ještě rada od zkušených: pokud se někdy vydáte do slovinských hor, tak se nespolehejte pouze na značky. Všechny jsou totiž červené a ne vždy jdete po té „správné“ červené. Nám se dokonce podařilo dostat se i na modrou.

PS: Jakub se k nám nakonec připojil a všechny nás překvapil rakvičkami se šlehačkou, které jsme si dali jako dezert v 1700 metrech.

Markéta Pincová

Za krásami slovinských hor

Za krásami slovinských hor, jak zněl oficiální název této akce, se letos pod záštitou YMCA Braník vypravila parta dvanácti odvážných mládežníků (a mládežnic, které ovšem byly ve výrazné menšině). Navázali jsme se tak na tradici dřívějších branických putávků a snad i zahájili novou éru podobných akcí.

Týdenní pobyt v Kamnicko-Savinjských Alpách jsme započali u jezera Bled – nezačali jsme ovšem v plném počtu. Do Slovinska z Prahy neodjel vůdce naší skupiny, Jakub Drápal, neboť musel nemocen zůstat doma. Dočasného vedení se však odvážně zhostili Adam Pinc a Standa Tesař, a tak jsme naše putování úspěšně dovedli až do půlky, kdy se pak připojil i Jakub. Slovinské Alpy jsou krásné, turi-

stickly nepřilíš exponované hory, a tak jsme se mohli kochat malebnými výhledy ve společnosti všudypřítomných krav a několika málo dalších lidí. Na počasí jsme měli poměrně velké štěstí, a tak nás jeden den potkalo jen lehké mrholení. Večery nás pak provázel zpěv a promyšlení Hesel JB na *klubech (Johanna Jana Jakuba Hösela – tak jak jsme zvyklí z Pecky)*.

Po dobrodružnějším sestupu z hor jsme se na jeden den přesunuli do městečka Piran u nepřilíš dlouhého slovinského pobřeží. Tady se největší atrakcí pochopitelně stalo koupání u moře – ovšem nejen pro koupání samo. Jakub nás zkušeně zavedl na pláž, která nebyla okupovaná tak velkým davem lidí (přímořská letoviska na rozdíl od hor poměrně turisticky exponovaná jsou) a místní moře pro nás skýtalo nevídanou zábavu. Přemnožily se zde totiž medúzy zvané *mořský ořech* – průhledné bezbarvé kusy želatiny, které v hojném množství plavaly všude kolem a kterými se dalo k nemalému potěšení přítomných skvěle házet na kamarády.

Po vyčesání posledních zbytků medúz z vlasů jsme se nakonec přesunuli ještě do Lublaně, kde jsme absolvovali obohacující večerní procházku po historickém centru města (za pozornost jistě stojí lublaňský zmodernizovaný hrad, který vypadá spíše jako lunapark a v noci je jeho návštěva obzvlášť působivá) a ochutnali místní pljeskavicu. Nadšení jsme dorazili do Prahy a už nesměle rozmýšlíme lokaci pro příští rok.

Pája Kroužková

STŘÍPKY ZE STAVENIŠTĚ

(zpráva komise pro rekonstrukci za srpen)

Tak už víme, že v září se zpátky do kostela nenastěhujeme.

Rekonstrukce nyní pokračuje rozumným tempem, ale kvůli několika zdržením se původní termín nepodařilo zachovat. Především šlo o zjištěnou nutnost přesunout hlavní jistič silové elektřiny, opožděnou dodávku vzduchotechnických technologií a prázdninový provoz na straně stavební firmy i u nás.

Posledního srpna jsme se proto dohodli s dodavatelem na posunutí termínu na konec října. Možná ještě nebude veškerý nábytek dokončen, ale základní provoz by měl být v listopadu možný – podlahy, lavice, teplo.

Staršovstvo se bude snažit, aby sborový provoz během chladných říjnových dnů byl co nejméně nepříjemný. Každopádně se omlouváme nedělkám, dorostům a všem dalším, kterým nedostatečné prostory způsobí komplikace.

Co se týče ceny víceprací, zatím jsme odsouhlasili něco přes půl milionu korun. Mezi hlavní položky zde patří zesílení skladby podlahy (po posouzení situace zkušenými staviteli z našich řad), výměna starých a poškozených hobrových desek na stropních vaznicích a větší množství elektroinstalací, které když by se nebyly udělaly doposud, později by je už nebylo možné realizovat esteticky, tedy skrytě. Další desítky malých položek, které se ovšem také nasčítají na nezanedbatelnou sumu, se týkají drobných stavebních úprav, které jsme vyhodnotili jako nezbytné či velmi vhodné.

Už teď víme, že nás čekají ještě další vícenáklady, například za osvětlení (které postihla inflace), audiotechniku (kde se všichni oslovení odborníci shodli, že původní systém je už příliš zastaralý) či za obnovení nástěnných kreseb na vaznicích.

Ohledně těch se ještě rozepíšu. Během „demoliční“ fáze rekonstrukce jsme naznali, že tyto umělecky významné výjevy ze čtyř podobenství by po rekonstrukci byly nápadně omšelé, pokud se nepustíme do jejich profesionální restaurace. Jo a taky nám je prorazili žebříkem. Přes designérskou firmu jsme sehnali kontakt na kreslířku, která se nástěnným malbám a kresbám dle předlohy věnuje už řadu let. Požádali jsme ji o několik skic a v rámci komise i celého staršovstva jsme se rozhodli jí tuto práci svěřit. (Stavební firma pro ni připraví nový pěkně rovný bílý sádrokartonový podklad.)

Rekonstrukce se tedy konečně přesunula do útěšnější fáze, kdy na nás přestali vypadávat ze skříní kostlivci a kdy se po bouracích a dalších špinavých činnostech začíná budovat podlaha. Těšíme se, jak se kostel začne plnit pěknými novými či repasovanými interiérovými prvky.

David „Blaf“ Slabý

BRANKA PRO DĚTI

Milé děti všeho věku,

o prázdninách se nekonají schůzky nedělní školy, tak jsme jako téma doplňovaček v tomto čísle časopisu použili biblická podobenství, o kterých byly programy na letošní sborové dovolené.

DOPLŇOVAČKA (od spolužačky)

- 1) Prorok, který byl v podobenství o spodním prádle.
- 2) Prodal _____, co měl, a koupil si tu perlu.
- 3) O připravených a nepřipravených _____.
- 4) O _____ na vinici.
- 5) O koukolu v _____.

ROZHOVOR HÁDEJ S KÝM

■ 1) *Jaká byla tvoje cesta do branickeho sboru?*

Přivedl mě manžel, přišla jsem z Církve bratrské a jsem tady ráda.

■ *A tvoje pocity z nového prostředí byly jaké?*

Když jsem sem přišla, tak mi zde Luděk Rejchrt otevřel všeobjímající laskavou náruč a to mě přesvědčilo, že jsem na správném místě. Tak jsem se seznámila s Ivošem a s Kristýnou Plhákovými, s Jarkou Pecharovou, s Maznými, Bedrníkovými a dalšími a dalšími, které nemůžu všechny jmenovat, protože bych si je musela nejdřív napsat na papírek. *Smích* ☺

■ 2) *Jak fungují útulky pro psy?*

Útulky pro psy fungují výborně. Zrovna jsme si nedávno z jednoho útulku vzali štěňátko.

■ *Jak výběr přesně probíhá?*

K mému překvapení vše probíhá v online prostoru. Nejprve se odpovídá na SMSku, kde se vyplní zájem o štěňátko a proč ho vlastně chci. Pak následuje třístránkový dotazník, kde se popisuje, jak přesně se v jaké situaci zachovám a jestli jsem vhodný kandi-

dát pro štěňátko z útulku.

Když projdu těmito dvěma sítý, teprve dostanu kontakt přímo na majitelku útulku.

Následuje dotaz nebo domluva s majitelkou, o jaké štěňátko máme zájem, jestli o fenku nebo pejska, pokud nám na tom záleží. A potom nám přišly 4 fotografie, z kterých jsme si měli vybrat. Upozornili nás, že si pouze vybíráme z fotografie a pak už si jen přijedeme pro konkrétní štěňátko. Buď si ho na místě vezmeme, nebo vůbec žádné ne.

■ *Máte ze štěňátka radost?*

Máme velikou radost, a i když musíme pořád utírat loužičky a chodit co půl hodiny ven a řešit překousané kabely od internetu apod., tak se těšíme, až už z ní bude rozumný pejsek. Se všemi se náš pejsek rád seznámí na sborové dovolené.

■ 3) *Těšíš se na něco o prázdninách? Na sborovou dovolenou v Jáchymově?**

Těším se moc, obzvlášť na to, že se uvidím s těmi, se kterými nemám čas běžném školním roce si pohovořit.

Ptala se *Jitka Slavíčková*.

Jméno zpodobané se dozvíte na konci strany 30.

*) Poznámka redakce: rozhovor vznikl ještě před prázdninami.

AUTOROZHovor

Jana zpovídá Janu

Všichni členové staršovstva byli požádáni redakcí Brány, aby sepsali samorozhovor...

■ *Máš nějaké vzpomínky na dětství?*

Vzpomínám na svou babičku Vincencii, většinu času v dětství jsem strávila s ní. Pracovala na zahradě kolem malého hospodářství, vstávala brzy a před snídaní se modlila uctivě, ale důvěrně, jako by mluvila s někým, koho zná a důvěřuje mu. Četla každý den v Bibli a psala dopisy příbuzným, které vždy začínaly požehnáním. Byla mírná, nesmírně laskavá, nikdy si nestěžovala, bylo milé s ní trávit čas.

■ *Jak se cítí holka z vesnice, když přijde ve třinácti do velké Prahy?*

Byl rok 1973. Dostala jsem mapu Prahy. Bydlela jsem u starší paní, kterou jsem neznala a která chodila do bytu jen spát. Nikdo na mne nedohlížel. Očekávalo se, že budu řádně chodit do školy, cvičit na flétnu, vše si zařídím, jídlo, oblečení, úklid. Vařit jsem uměla asi tři jídla. Telefon nebyl, volalo se z pošty, psaly se dopisy, na rychlou radu to nebylo. Domů jsem jezdila po třech týdnech (tenkrát jel vlak 7–8 hodin). Byla jsem dítě ve velkém světě, plnila jsem, co se očekávalo, návyky z fary = v neděli na bohoslužby a někdy do mládeže, v patnácti letech s ostatními konfirmace. Ještě pár let mi trvalo, než jsem mohla říct *Věřím*.

■ *Jak ses dostala do Braníka?*

Vyrůstala jsem na faře v Javorníku u Jeseníku, ve 13 letech jsem šla na kon-

zervatoř do Prahy a rodiče mne zavedli do dejvického sboru a dali trochu na starost br. faráři Henychovi. ☺ Po letech jsme s manželem krátce chodili k Salvátoru a v roce 1986 jsme poprvé přišli do Braníka. Kázání a otevřené srdce Ludka Rejchrt a vás ostatních způsobily, že jsme tam doma.

■ *Jaké máš povolání?*

Učím v základní umělecké škole příčnou a zobcovou flétnu. Tomu před 40 lety předcházelo dvouleté hraní ve skupině Linha Singers a dvanáct let doma s dětmi, kdy jsem flétnu odložila a zapoměla jsem, jak se na ni hraje. Ten, kdo mne k ní přitáhl zpět, byl Luděk Rejchrt a vánoční hry. ZUŠ je výborná, teď ji střídám s rolí babičky.

■ *Konzervatoř a sborová pokladna?*

...nejdou moc dohromady, zápasíme spolu, pokladna a já, dvanáct let. Překvapilo mne, že mi při volbě opakovaně dáváte důvěru. Děkuji všem, kteří mi pomáháte! V posledních letech pokladnou a zejména bankovními účty procházejí vaše velké dary na Even, na rekonstrukci kostela... Kdysi v kostele nebyla ani ta malá kuchyňka a po občerstvení herců při vánočních hrách sestry myly nádobí v plastovém umyvadle. Víme, že Bůh nebydlí v chrámech, ale opravený, čistý kostel dává radost, prostor k Jeho chvále, zpěvu, slyšení Jeho slova.

■ *Vypadáš jako mrzout, který se v neděli stará jen o pokladnu a s nikým moc nemluví. Je to tak?*

Je pravda, že často spěchám. Jsem nesmělá, mám problém někoho oslovit. Budu vděčná, když na mne promluvíte. Nebojte se ptát na Otakárka, roste pomaleji, ale moc se snaží, rád si hraje a usmívá se a radost dává všem kolem. Bohu díky.

■ *Co máš ráda?*

Mám ráda procházky s dalekými výhledy. Mám ráda, když vidím radost v očích vnoučat, když se podaří kreativní hra. Těší mne, když to, co vypadá, že se nemůže podařit, přece jen jde. Ať už je to bezlepková dieta nebo méně vhodný flétnový nátisk. Raduji, že s vámi mohu společně být, i jen tiše být. Ať vám Hospodin žehná a chrání vás. ■

ÚVAHY NAD ÚVAHAMÍ

Texty, které teď budou pod tímto názvem nějakou dobu vycházet na pokračování, vznikly pro účely ranních modlitebek na táboře Pecka. Hlavní vedoucí Tomáš Plhák si přál, aby se zamyšlení věnovala knize Žalmů, a tak nás samozřejmě nemohlo nenapadnout použít jako základ knihu C. S. Lewise Úvahy nad Žalmy. Pravda, kapitoly téhle skvělé knihy jsou pro požadované účely trochu dlouhé... Odhodlali jsme se k troufalému pokusu udělat z nich zkrácené výcucy, a sem tam ještě troufaleji přidat nějakou myšlenku vlastní. Vznikly tak takové „úvahy na druhou“.

Kdo chce, může se vžít do atmosféry časného táborového rána: korunami smrků se prodírají první nesmělé sluneční paprsky a vy se coby stateční vedoucí vzdáváte vzácných chvil sladkého spánku, abyste mohli z Božího slova načerpat posilu ještě vzácnější... Ale myslím, že zářící perličky rosy na pavučinových šňůrkách a bolavá záda ze spaní na karimatce nejsou pro další četbu úplně potřeba.

Dneska nás čeká úvod, dílem vlastní o tom, proč vlastně z celé Bible vybrat právě Žalmy, a dílem je citací Lewisova úvodu k jeho Úvahám. Každou modlitebku zahajovala tematicky vhodná píseň, nasledovala četba žalmu, pokračovalo zamyšlení a na závěr zazněla krátká modlitba.

Úvod

- Píseň: Zpívejte Hospodinu píseň novou
- Četba: Žalm 2

Žalmy jsou písněmi a písně a básně často umí vystihnout pravdu tak nějak celistvěji, koncentrovaně, bezprostředně, nadčasově, bez dlouhého vysvětlování

a tak, že ji může člověk prožít. Umí chytit za srdce a pozvat člověka, aby se stal součástí. Ne nadarmo si C. S. Lewis cení toho, že vyjadřují radost, která přiměla Davida tančit. „Radost je vážnou věcí nebe.“ Navíc se zpěvu můžeme věnovat společně a v křesťanství je společenství zásadní. Zkrátka k životu víry dobré písně patří. Zkuste si představit třeba tábor bez písniček. A žalmy jsou prověřené staletími, napsané lidmi Bohu blízkými, Bohem inspirované. Stojí za to jim dát šanci promluvit i ke každému z nás. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že po období nulového zájmu o tuhle knihu teď poznávám, že v duchovním životě na navození vhodné atmosféry, zklidnění a přípravu srdce na soustředění k modlitbě jsou skvělé.

Ale přece jen jsou napsané dávno a i ten nejlepší žalmista zůstává trochu člověkem své doby. A my jsme zase lidmi té naší. A tak může být užitečné se něco dozvědět od někoho, kdo o problematice ví trochu víc, ale ne zas moc. Učené teologické, hebraistické a literárně kritické texty člověku často nepomohou tolik jako postřeh moudrého laika. Tak jako studentovi s řešením obtížné úlohy často lépe než učitel (který už zapomněl, s čím se student potýká, a naopak ví o problematice, která studenta zatím vůbec netrápí) pomůže jiný student. A to je přesně role, které se zhostil C. S. Lewis. V této knize nevystupuje jako apologeta, „nesnaží se přesvědčovat nevěřící, že křesťanství má pravdu. Obrací se k těm, kdo již věří, případně k těm, kteří jsou ochotni během četby ‚odložit svoji nevěru‘. Člověk nemůže pořád hájit pravdu, občas je také třeba se touto pravdou nasytit.“ A my se můžeme přizívit.

Jako úvod k přemýšlení C. S. Lewis zmiňuje pár základních informací. Žalmy sepsalo mnoho básníků v různých dobách, od Davida až do období po návratu z babylonského zajetí. Jsou to básně určené ke zpěvu, a tak používají básnické obraty. Nejnápadnější je „paralelismus“, tedy židovské opakování. Stejná myšlenka se vyjádří víckrát trochu jinými slovy. Není třeba ztrácet čas pitváním v tom, že je totéž řečené podruhé trochu jinak. Jde skutečně prostě o básnickou figuru, drobný posun významu není směrodatný. Je hezké, že je to básnická figura, která se překladem nemůže ztratit. A je také praktická. I Pán Ježíš paralelismus používá. „Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“ „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno.“

Slova se tak stávají snáze zapamatovatelnými, působivějšími. Dejme jim šanci i u nás a zkusme pravdu prožít.

Pane Bože, děkujeme ti za sbírku žalmů, za krásné básně, které tebe oslavují a o tobě vyprávějí. Prosíme tě, abys nám je v následujících dnech otevíral, abychom je dobře četli a čerpali z nich povzbuzení i napomenutí, pravdu i lásku, prosíme tě, aby nás přibližovaly k tobě. Amen.

Blaf a Běta Slabí

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

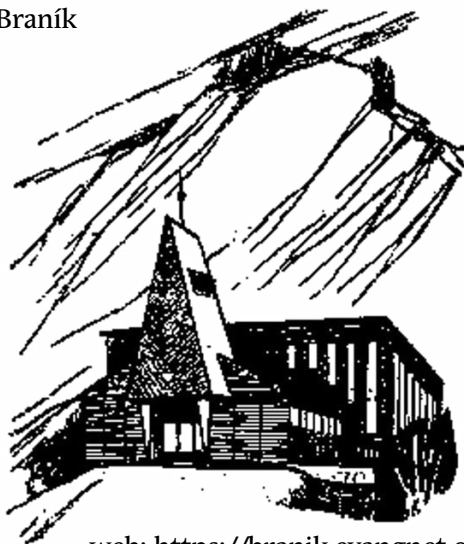
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník
XXVIII. ročník, číslo 9/září 2022

Vychází zpravidla ve čtvrtek po prvním pondělí v měsíci.

Redakce: Jarka Pecharová, Eva Friedrichová, Alžběta Slabá,
Jitka Slavíčková, Petr Bísek

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara, Jarka Čierná, Jiří Holý

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>

Redakční uzávěrka časopisu je druhý čtvrtek v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

23. sborová dovolená
13.-20. srpna 2022
Nové Město v Krušných horách